

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Lerroux no vol l'Estatut per poder seguir essent autonomista

Any II - Núm. 56

Barcelona, 12 de juliol de 1932

Preu: 20 cèntims

El Sr. Lerroux ha estat a punt d'èsser víctima d'una broma de mal gust

Saragossa, 10. — Seguint la moda que aquest estiu han llançat a Madrid els martiritzadors de criatures, i que després fou adoptada a ús de les persones grans, diumenge estigué a punt de portar-se a cap una broma pesada amb la qual uns cambrers volien afavorir el cabdill del radicalisme moderat don Alejandro Lerroux. Ja sabem que el partit radical cridarà duro con ellos i voldrà convertir la broma en un vil atemptat. Però, ¿com poden saber que no era més que una broma si no la varen deixar fer? Si haguessin tingut una mica de paciència haurien vist que no n'hi havia per fer tants escarafalls i que es tractava solament d'una broma que tot el més que podia ésser era pesada.

El senyor Giralt, que tan comprensiu es mostra sempre ho hauria trobat tot seguit i hauria comprès que d'una manera o altra havien de correspondre els saragossans a la broma de fer anar el públic als toros al matí per sentir un líder radical que no és radical, defensat un estatut que no és tal estatut, per tal de poder governar sense governar tot governant, amb uns republicans monàrquics de tota la vida.

Evidentment els aragonesos es varen pensar que tot era broma i es disposaven a correspondre-li quan foren detinguts els cambrers que l'havien de servir.

Vida privada

Madrid, 10. — Ha produït certa estranyesa que el senyor Alba fes al Congrés la denúncia sobre les mines de potassa de Súrria. No se sabia que el senyor Alba fos també tècnic en la matèria. Per sortir de dubtes, un periodista li ha preguntat:

— Però vostè, senyor Alba, hi entén de debò amb les potasses?

— Que si hi entenc? — ha respost l'il·lustre polític liberal — es pot dir que en tota la meua vida no he tractat altra cosa.

I el pitjor — diem nosaltres — és que és veritat.

Conferència del desarmament

Ginebra, 4. — Per la policia suïssa ha estat detingut un bromista perillós que s'ha presentat aquest matí a l'edifici on es reuneix la Conferència del Desarmament i ha preguntat als porters si la Conferència del Desarmament volia dir una conferència que es preocupava del desarmament.

A darrera hora sembla que el detingut és un pobre home que té perturbades les facultats mentals. — Fabra.

Noies de Societat

Entre certs medis de la ciutat es fa córrer la fantàstica notícia que el senyor Josep Bertran i Güell és intel·ligent.

El Casino de Sant Sebastià és el restaurant preferit per l'alcalde de Cork.

Decididament, no hi ha un pam de net.
La conllevància ja ha demanat augment de sou.

El ferm republicà senyor Alfons de Borbó i el no menys ferm i no menys republicà senyor Pich i Pon, «sorpresos», ara fa pocs anys, en la solemne col·locació de la primera pedra del que havia d'ésser i ja és Real Club Republicano

La solemne entronització (republicana) del conseqüent inconseqüent Joan Pich i Pon

L'acte de prendre possessió el nou President del Partit Radical a Catalunya, Joan Pich i Pon, constituí una solemnitat de les més repicades. La festa tingué lloc al local que al Passeig de Gràcia té el Real Club Republicano. Pocs moments abans de començar, la junta va rebre expressius telegrames d'Alfons XIII i el general Contra-Barrera, felicitant el nou president i la junta del «casino», tots ells veïls amics i coneguts de tota la vida.

A l'hora en punt, amb trenta

minuts de retard, Pich i Pon, prèviament enfiat dalt d'una estrada, al costat d'una tauleta amb faldilles de vellut (la tauleta, no l'orador), que sostenia amb una gran fermesa les convencions de Joan Pich i Pon i, per torna, una copa d'aigua fresca amb «bolado», badà la boca, i de l'enclòs de les dents li brollaren aquestes paraules, alades, dites en un símil de la llengua del «Manco de Lepanto» pel coix de la Plaça de Catalunya:

Compañeros y amigos:
Hoy como ayer y ayer como

anteayer, nos hallamos reunidos, decididos a labrar por el interés simple de nuestros sacrosantos intereses compuestos; yo ya me entiendo y bailo solo, y cada cual de vosotros se entiendo y baila solo; del conjunto de esos bailes llora la criatura.

Ayer había rey, anteayer emperador del Paralelo en la persona del augusto Alejandro Lerroux (ovació). Pero nosotros siempre fuimos los mismos; nuestro lema es «no dejar nada por verde». La fidelidad late en los plie-

(Segueix a la pàg. 2, col. 6)

RADIO "BE NEGRE"

La sessió municipal de dimecres, a domicili

Per tal que els nostres estimats lectors puguin seguir sense dificultats, demà dimecres, la sessió que el nostre Consistori els donarà per ràdio, El BE NEGRE es fa un deure, per facilitar-ne l'audició, de donar-los l'argument de l'òpera, així com la lletra de la música dels discursos que es pronunciaran, favor que no dublem que ens serà agraït pels nostres lectors estimats, de l'única manera que s'agraeixen aquestes coses, és a dir, recomanant-nos als tan generosos com mòdics vint cèntims de parents, amics i coneguts. No aludim per res als parents, amics i coneguts de Miquel Duran i Tortajada, ni als parents, amics i coneguts de la seva tan poc famosa com poc coneguda obra «Parents, Amics i Coneguts», sinó modestament als parents, amics i coneguts dels nostres lectors.

La Veu de Toresky. — Ara anem a radiar la sessió de l'Ajuntament, que s'hi faran un panxó de riure, oi Miliu?

La Veu de Toresky (imitant el Miliu). — No m'hi facis pensar, que només que de pensar-hi ja m'escapa.

La veu de Toresky. — El riure?

La Veu de Toresky (imitant el Miliu). — Calla brut!

La Veu del radioient. — Quina gràcia té aquest Toresky!

La campaneta del senyor Comes. — Trinc, trinc trinc!

La Veu del senyor Pi i Sunyer. (llegint). — S'obre la sessió a tres quarts de quinze... el senyor Sagarra protesta perquè no hi ha ràdio... el senyor Casanellas li contesta que ja faran arreglar el carrer de l'Allada... però resulta que les colònies escolars varen sortir... sense llenya per socarrimar els porcs... Insisteix el senyor Santamaria... i el senyor Solà contesta que mentre la majoria administrativa insisteix en els seus fracassos... la proposició passa a Hisenda... El senyor Pe-

llicena llegeix un article de The New York Herald en veu baixa diu que vagin a la merda... El senyor Samblancat crida cavernícoles... i el senyor Vilalta diu sí i s'aprova la proposició... a les tres de la matinada.

El senyor Comes. — ¿S'aprova l'acta? Yes.

El senyor Sagarra. — Demano la paraula per protestar que encara no hi hagi ràdio.

El senyor Comes. — Però si ja n'hi ha!

El senyor Pellicena. — Ah, ¿hi ha ràdio? Doncs els mitjons Moltfort's són els millors!... I els diaris es fan a base d'anuncis.

El senyor Sagarra. — Doncs, protesto que no protestés la sessió anterior.

El senyor Comes. — Però si ja va protestar.

El senyor Sagarra. — Doncs, demano a la presidència que m'empari i em reservi la protesta, per quan la necessiti.

El senyor Comes. — Ordre del dia.

El senyor Pi i Sunyer. — Bs, bs, bs, vint-i-cinc, el mateix, vint-i-sis, el mateix, vint-i-set igual.

El senyor Comes. — S'aprova? Aprovat. S'aprova? Yes.

El senyor Pi i Sunyer. — Foment és el mateix; dos, desestimar, tres igual, Cultura. Llevadores, dues llicències, tres. Hi ha un dictamen proposant comprar la col·lecció Plandiura per set milions

El senyor Solà. — Demano la paraula!

El senyor Sánchez. — Demano la paraula!

El senyor Bertran de Quintana. — Demano la paraula!

El senyor Costa. — Demano la paraula!

El senyor Vinyals. — Demano la paraula!

El senyor Puig Monner. — Demano la paraula!

El senyor Pla. — Demano la paraula!

El senyor Comes. — Calma, calma, que per tots n'hi haurà!

Els demanadissos de paraula. — D'això ens queixem, que no n'hi ha per nosaltres!

El senyor Casanoves. — Aï els lladres, ara se m'han sublevat!

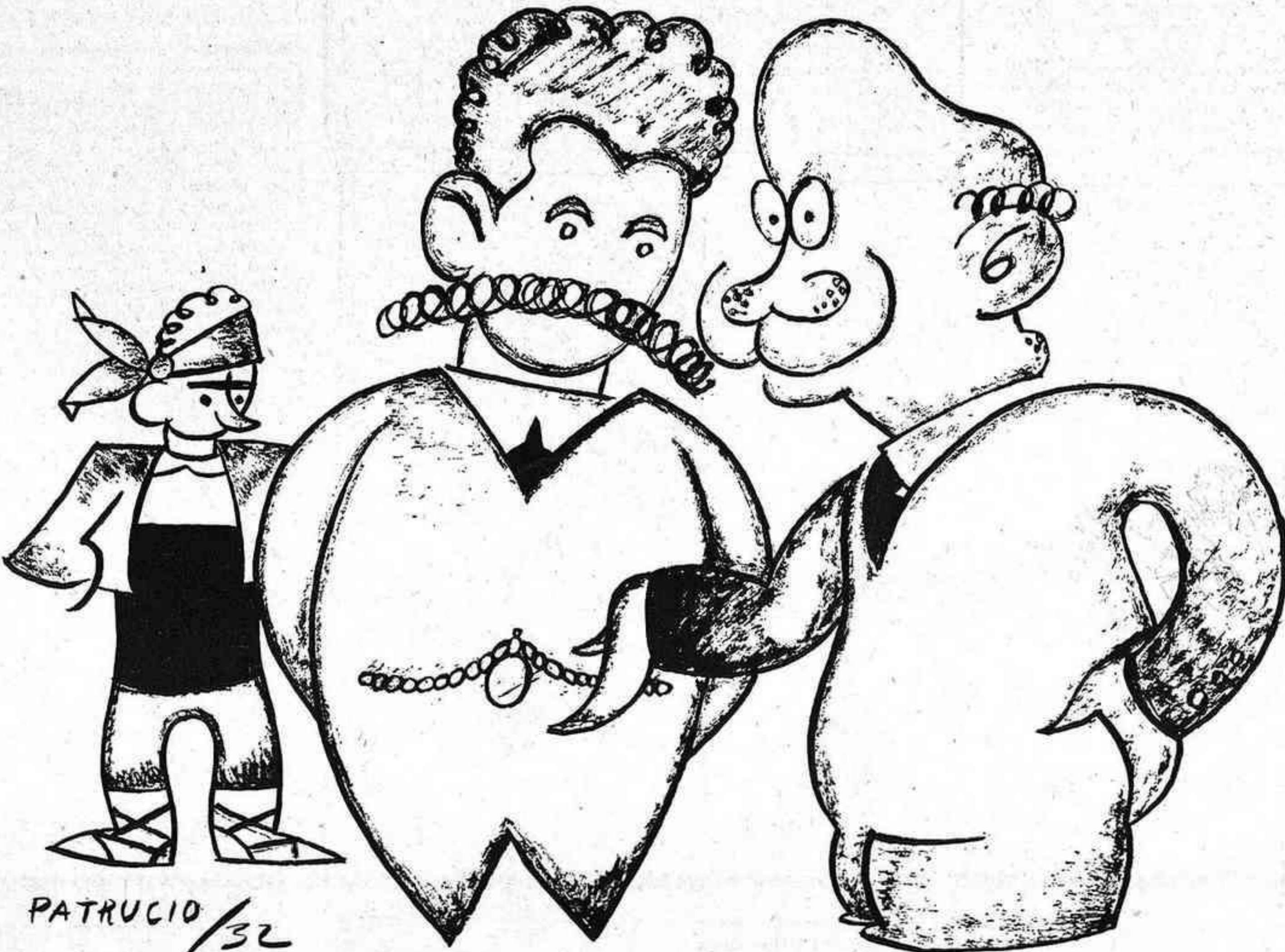
El senyor Solà. — Jo, com tinc costum de dir, seré breu, no vull provocar debats inútils, perquè l'hora no ho comporta, com també acostumo a dir; però davant de la incapacitat administrativa d'una majoria demagògica; haig de denunciar les responsabilitats civils, militars, religioses i criminals que contraria aquest Ajuntament si vota aquest dictamen. Jo no entenc d'art ni de res que s'hi assembli, però encara que hi entengués, m'hauria d'oposar fermament a aquesta adquisició, perquè el partit que represento m'ho ha manat.

El partit del senyor Solà (des de la tribuna pública, segona fila, tercer lloc a la dreta). — Molt bé, Solà! S'ha de creure!

El senyor Solà. — Tu, calla. I aleshores es veurà amb qui està l'opinió, si amb vosaltres que us jagueu el prestigi per un plat de quadros, o jo que acato la voluntat sobirana del meu partit.

Diuen, a més, que són set milions de pessetes, i no són set, sinó tres cents o tres mil, segons m'ha dit el fill de la portera de casa, que va a estudi i ja fa regles d'interès; i ara voldria que em diguessin els tècnics de la casa la feina que es podria donar amb aquests milions als sense feina perquè tinguessin feina i deixessin d'ésser sense feina. Però no em volem fer cas, i jo us haig de dir que aquest dictamen sectorari que ara presenteu per acontentar la galeria de les persones il·lustrades, us ha d'alienar els vots del poble analfabet que votará amb nosaltres...

El senyor Velilla. — Jo també voto en contra, i celebri que per

«AL SERVICIO DE LA REPÚBLICA»

— Però què em volia fer aquest cambrer?
— Sembla que et volia deixar servir.

una vegada i una vegada més estem d'acord amb en Solà. S'ha dit aquí que aquesta col·lecció era una ganga i que hi havia tantes joies que els estrangers vindrien a veure, com van a veure les dels museus d'Itàlia. No us ho cregueu pas; us enreden, i jo ho puc saber prou bé. Si en fa de temps que jo porto aquests anells (ensenya les mans) i encara no hi ha hagut cap estranger que em digués ase ni bèstia. Del que es tracta concretament, és de treure el pa a l'obrere que jo defenso amb la sang de les meves venes, perquè no em pugui pagar les minuts, i d'això, no en dubteu, en té la culpa l'Anguera de Sojo.

El senyor Giralt (despertant-se). — Què? què diu aquest?... Taru... tarutaru... uiiii. Aquest home no sap de finances!

El senyor Comes — S'aprova?
El senyor Pi i Sunyer. — Oh, és que el dictamen no es presentarà fins la setmana entrant.

El radioient. — I doncs, ¿què t'enredes?

El senyor Toresky. — Degut a una avaria de la ràdio, hem donat equivocadament la sessió de la setmana que ve.

El radioient. — Ah!

El senyor Toresky. — Ara donarem la d'aquesta setmana.

El radioient (tancant la ràdio). — Cruc!

Secció comercial

La influència d'EL BE NEGRE podem vanar-nos que sigui il·limitada. Des del nostre diari, que és l'únic que és setmanal, hem llançat polítics, homes de negocis i senyores de preu. Ara ens hem ficat al cap d'armar una agència de col·locacions —desinteressada per part nostra, pobres, sempre atents al foment del treball i de la riquesa nacional i pequària — i, amb motiu de les famoses oposicions a 24 places d'escriptor hem aconseguit col·locar una sèrie de credencials a 5.000 pessetes cada una, i no desespèrem de col·locar-les totes. Entre les altres gangues que podem oferir als nostres lectors hi ha quatre boniques places, quatre, d'inspector del tràfic, amb un sou de 70 duros, a 12.000 pessetes.

Una de les darreres operacions que portem de cap és el nomenament d'oficial de la guàrdia urbana per resoldre la rivalitat entre els auxiliars senyors Sans i Lozano. Pròximament, un cop acabades les gestions que portem a cap, donarem el nom del ciutadà agraciat que, naturalment, per un càrrec de tanta importància, no pot ésser dels dos que ara hi pretenen.

Esperem que els pretendents no en seran fins pretendre que es pugui arribar a un tan alt càrrec per un simple ascens; calen altres talents, altres condicions, no sabem com dir-ho.

Al II Congrés d'Indústries de la Pintura i Similars, hi va prendre part el senyor Domènec Carles, per defensar els seus productes marca «Martí Alsina».

En Carles Sindreu ha descobert una fotografia de l'Ortega i Gasset: quan començava a conllevar.

El nen Aiguader recluta bombers de can Jorba.

Els balls de la festa major de Terrassa han obtingut èxits brillantíssims. Però, diguem-ho tot: les orquestrines no pararen de tocar el disc d'«El Be Negre».

Don Francesc Cambó s'ha subscrit a les edicions de paper japó (fundació Xirau Palau) del nostre estmanari.

CASA BON TEMPS
QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÈFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCOS
ESPECIALÍSSIMS COBERTS A 6 PTS. SALÓ PER A BANQUETS

amb el cor a la mà.

QUESTIONS DE DELICADESA

Una de les novetats amb la qual els organitzadors de l'excursió a Mallorca dels congressistes de l'últim congrés mèdic celebrat a Barcelona, fou un ball amb rifa de toia i tot; la toia constituïa una novetat a les illes.

El regidor senyor Armengol del Llano tenia molt d'interès en dur-se'n la toia. Primer, perquè es recordava dels temps feliços que ell feia de professor de tango. Segon, perquè tenia la intenció d'obsequiar una gentil congressista.

I, en efecte: vingué la subhasta i per la quantitat de 180 pessetes el regidor adquirí la toia i va ballar-la.

Quan tornava de la festa, el senyor Armengol del Llano, consirós, va acostar-se al seu amic senyor Jové i Surroca i va dir-li:

—Estic molt preocupat per una qüestió de delicadesa: ¿aquestes 180 pessetes de la toia, les haig de carregar al compte de l'Ajuntament o bé al de la Generalitat?

ELS AVANÇOS DE LA CIÈNCIA
—Sents? Aquest que parla és el meu marit.

TOT ES ESBARGIR-SE

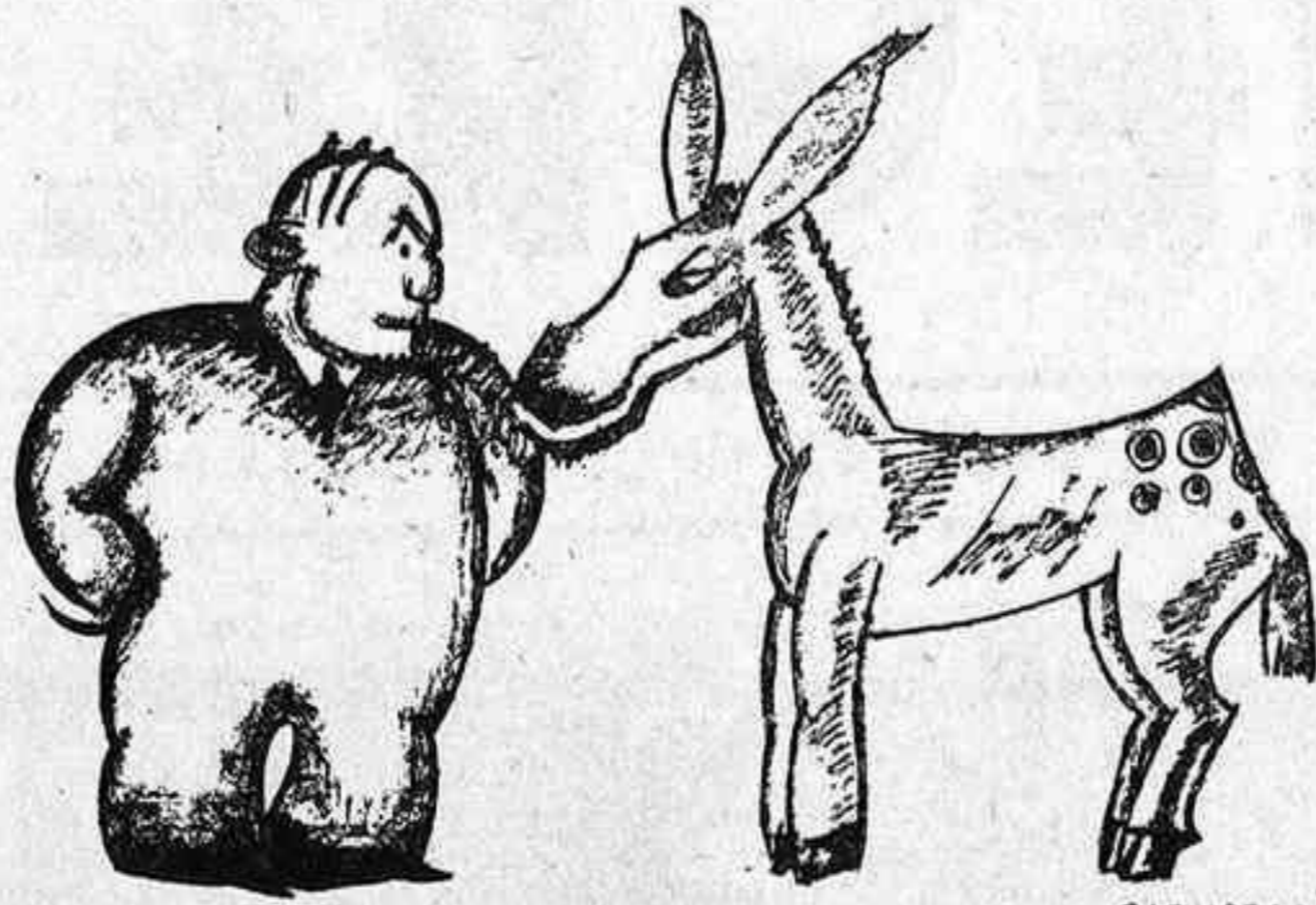
A Montblanc el nunci abans de fer el pregó, tocà un fragment — d'allò més complet — de «La Marsellesa».

Això no té res de particular o potser, més exacte, té la quantitat de particular que els nostres lectors vulguin concebir-hi.

Ara bé; el que ja resulta més digne d'atenció i comentari són les segones parts de què solen anar precedits aquests «obligats de cornet municipal». Fa pocs dies, el nunci declamà cerimoniosament, mentre les notes de «La Marsellesa» encara eren ben vives dins les orelles dels montblanquins:

«D'ordre de l'Alcaldia es fa saber que a partir de demà començarà la matança municipal de gats.»

Com es pot veure, a Montblanc han solucionat meravellósament i escamentent el tant discutit problema de «l'alegria de la República».

BATURACIÓ

L'Ase. — S'empipa perquè li diuen burro... trobo que el que s'hauria d'empipar sóc jo.

“Jotas” de l'Emiliano

Quando llegué a Barcelona, no tenia ni un rial; salí de ella siendo rico, y por eso digo mal.

Cadenas del alma mía, cadenas de los relojes; carteras y monederos, y pesetas como soles!

No sus quiero por el oro, ni sus quiero por la plata; sus quiero porque yo quiero ser ministro con casaca!

Me llaman incompatible, pero a mi poco me importa; en teniendo tantos cuartos, que me llamen culo de olla!

El día que sea ministro, y ministro de los cuartos, que vengan de migo en pos con una flauta sonando!

El burro de amigo Royo tiene una rara ventura: que, siendo, como és, tan burro, no es posible que sea burra!

No me digas que soy bobo; voy con March y con Gil Robles; y así tengo buen tabaco y buenas «Informaciones».

Para ser incompatible, no me faltaban razones; porque, robando, yo robo, yo robo los corazones.

«LES ENFANTS TERRIBLES»

A Sitges, 4 nens 4, (sense comptar-hi el nen Utrillo) de pares coneguts, desitjosos d'aconseguir una popularitat que els posés al nivell dels principals prestigis de la localitat d'una manera còmoda, a l'ensenyament que esgarrifosament temeraria, aprofitant la foscor d'una nit sense lluna s'enfilaren a la paret del cementiri municipal, col·locant-hi una creu de ciment armat de dimensions del tot desafiadors.

La proesa ha provocat una generosa florida de multes de 500 pessetes i la consegüent desesperació de les famílies respectives, les quals ja es veuen el jutjat municipal a casa embargant-los els patis blaus i les clavellines si desisteixen de fer efectives les 500 de l'ala.

Llàstima que aquests espontanis i clandestins implantadors d'escultura litúrgica no amplin llur radi d'acció i ofereixin a la vila de Sitges, la nit menys pensada, el monument a Santiago Rusiñol que tothom demana.

A MADRID
—Què són tants cartells?
—Són del Cartel conllevancio.

GENT DE CULTURA

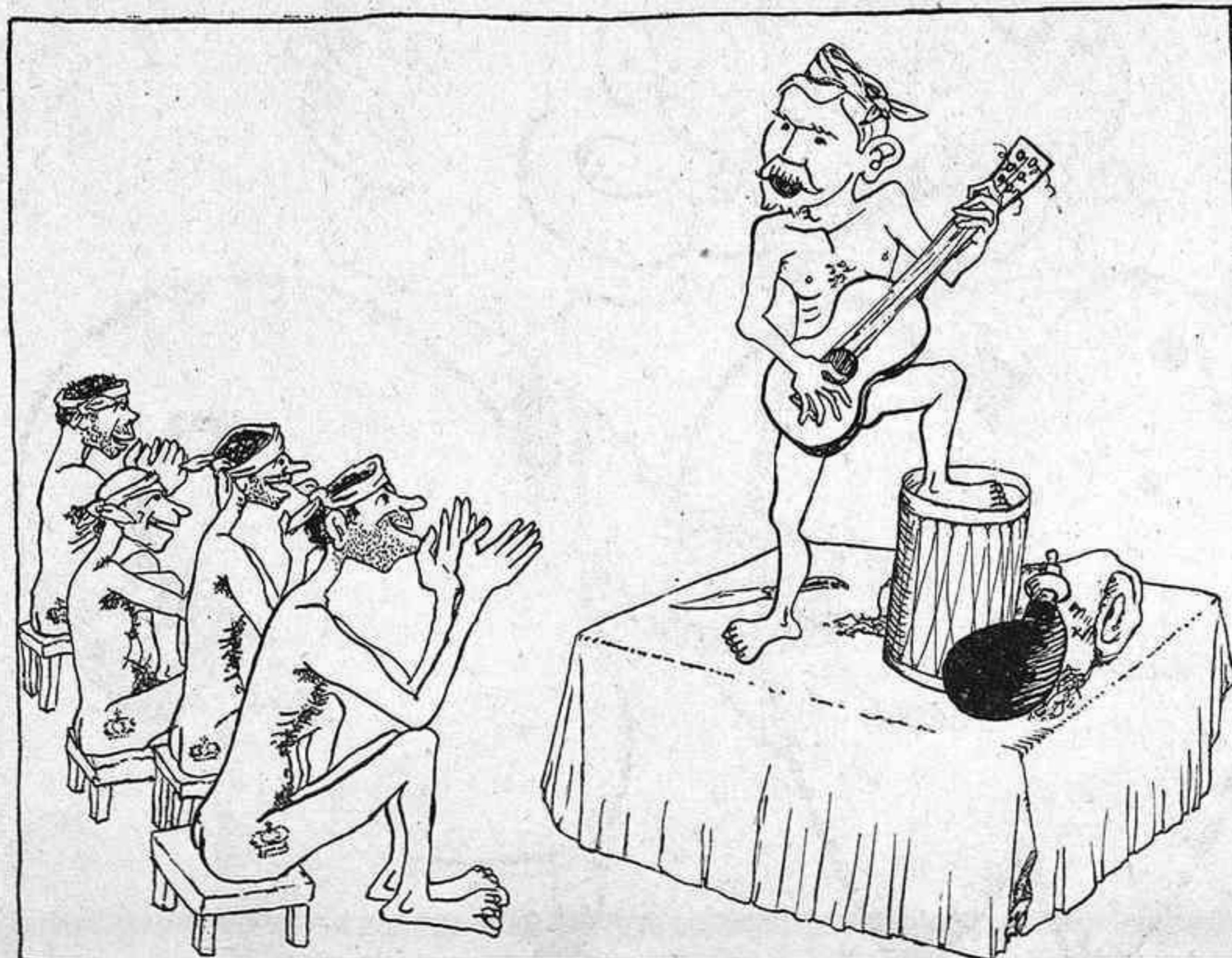
Mentre s'estava discutint a la Comissió de Cultura el dictamen per l'adquisició de la col·lecció Plandiura ja tots estaven convençuts quan s'aixecà la veu del regidor-funcionari-postergat senyor Grisso:

—I ara!—feren els altres.
—Veuran, set milions per una biblioteca... ho trobo una mica fort. La «Colección Diamante», i era molt bona, ja ho diu el nom, valia només dos rals el tomo!

MOROS A LA COSTA

Quan a la sessió de la setmana passada el senyor Casanoves va veure que en la qüestió de la col·lecció Plandiura no podria aguantar la majoria en un bloc gràcies a les sofismes del capità Aragai, va cridar els rebels i els fidels i els va reunir tots plegats per convèncer-los que el dictamen era cosa de bona fe. Però no hi va haver manera i, en sortir de la sessió, sense que es pogués presentar un dictamen que hauria votat tothom menys el senyor Solà, els Costa i els Sánchez i els Bertran de Quintana i els Vinyals i els Pla i els Puig Munné sortien entusiasmat cridant:

—Algun dia havien de guanyar els moros!
I pobres, s'equivocaven de mig a mig, perquè, de moros, no n'hi havia en lloc! Per això el senyor Casanoves podia exclamar sense cap mala intenció:
—Com se m'han sublevat, els lladres!
Cosa que, no hauria pogut dir sense mala intenció si realment hi hagués hagut moros.
—Però, si eren ells mateixos els que deien que eren moros, bé ho devien saber!

La Virgen del Pilar dice que no ha de haber Estatutos, que si ellos tienen razón nosotros somos más brutos.

L'enfrontització d'en Pich i Pon

(Ve de la 1.ª pàg.)

gos de nuestro corazón y no impide ser infieles a nadie de este mundo, ni del otro. Había rey; éramos fieles a S. M.; hoy tenemos República: pues viva la República! A mi ray! que todos los gritos me suenan a «Viva la Pepa!» (Ovació delirant.)

Pero yo soy republicano, no de pura cepa, que sería poco, sino de tres cepas; más todavía: «Soberano». Soy — sí, amigos! — soy un soberano republicano de tomo y lomo, con más «tomo» que «lomo» y más «lomo» que «te daré».

Quando empecé a intervenir en la política, el bueno de don Alejandro lanzaba a los cuatro vientos su famoso lema: «Robad, matad, incendiad...» Pero yo no quisé robar, ni menos matar (y eso que me ofrecían ir a mataderos), ni digamos incendiar; evitando los cantos de aquellas mujeres que empiezan bien y acaban con cola de pescado, que ahora no me acuerdo cómo se dice en castellano (Un del públic: Sirenas!) Gracias, amigo, «sibecas»: evitando el canto de las sibecas, me miré como en un espejo en Emiliano Iglesias, austeros los dos, y, ya lo veis, San Pancracio nos ha premiado: somos ricos y éramos pobres como una rata y ahora nos damos buen tiempo y no nos falta un duro ni mil en el bolsillo. A veces tiene más cuenta ser honrado que no pas robar.

Y así toda mi vida; mi moral es tan encrisolada, que no la desencrisola ni el Cristo que la encrisoló. Mi republicanismo es más acendrado que la ceniza de una «Corona». Soy tanto, de republicano, que puedo hacer cola con la monarquía, sin que se despiñen de mis entrañas los dos colores de la bandera tricolor; porque el tercero, el rojo, color de la vergüenza, no lo tengo, ni falta que me hace; ya que no tengo que avergonzarme de nada. (Ovacionassa.)

Y ahora, amigos y compañeros, no tengo que decir más; ya os he abierto mi corazón; sólo nos falta ser poder, y si queréis serlo, con que queráis basta; porque «querer es poder». Viva la real república! Viva el directorio... del partido radical! Vivan las cadenas... de los relojes de bolsillo! Y, por acabar: Adiós y allá penas! (L'entusiasme, indescriptible; en un moment Pich i Pon és enfilat damunt dels braços dels concurrents, que s'enduen paracs de la seva roba com a relíquies; a l'últim, es retira tothom i ell queda sol, en mig de la sala i nuu com un cuc. Es dona una galeta al front i diu: «N'hi ha que tenen massa pressa!»)

Pensaments

Pel juliol ni dona ni Sunyol.

Qui bé et vol et farà comprar el disc d'EL BE NEGRE.

Quan la guineu no les pot haver diu que són cavernícoles.

COTITZACIONS

Brams Royos Ilimitats. 70.894'—
Esmeneries del Centre 0.472'—
«Fuerza bruta del Ebro» 100'—
Silencis Lerrouxics 00'—
Guinees lliberats 27'—

Molt contra la nostra voluntat hem de seguir abstenint-nos (com d'escaldar-nos) de donar impressions optimistes dels valors Estatuaris que passen per una depressió encefalítico-letàrgica degut a la guerra que els vénen fent les «Esmeneries Centrals» i Brams Royos Ilimitats.

De totes maneres cal confiar en una prompta saturació del mercat degut als abusos que han fet aquestes últimes de la paciència parlamentària.

Els «Silencis Lerrouxics» cada vegada interessen més poc i se'ls dona menys importància. A la Borsa de Saragossa sembla que inclús hi havia qui estava disposat a perllorarlos per in-eternum. Amén.

MOLT

Las noches del cabaret que fan al Poliorama, a París tenien per títol *Nudis't Bar*. L'espectacle no va agradar a ningú i, en vista d'això, el senyor Velasco, que és un director d'aquells tan intel·ligents, va tenir la idea de presentar-lo en castellà.

—Com que el que hi ha d'obra es desenrotlla en el pati de butaques — devia pensar — molt serà que entre la nombrosa companyia i els quatre espectadors que vinguin, no omplim...

Desgraciadament, els artistes de la companyia, en lloc de pagar entrada, més aviat acostumen a cobrar...

Sota el títol insinuant de *La pipa de oro* al Tivoli han presentat una col·lecció de postals analfabeto - pornogràfiques del gust més exquisit.

Després de veure l'obra, queda el dubte de si els autors són més bruts que cretins, o viceversa.

Problemes del teatre modern!

Abans, coses com *La pipa de oro* es feien en les cases particulars del carrer de Santa Madrona, i encara gràcies.

Val a dir, però, que era molt mal vist anar-hi.

Per tant: enhorabona a l'empresa del Tivoli.

ELS XIRAU PALAUS S'ESBARGEIXEN
(Foto del natural i d'«El Be Negre»)

EL TIBETA LES FIDELLES

Al Fèmina segueixen fent èxits clandestins per tal de reservar els grans raves pel fort de la temporada. Ara, davant dels quatre espectadors han projectat un film d'aviació i gangsters que és del millor que s'ha vist i que seria convenient que veïessin els nosres atracadors — nostres és un dir — i possessin els ulls (i els braços) més en l'aire. Però això ja ho podrien copiar dels seus clients i no volen.

la música en sec! I prou, que tinc compromís.

—I ara! em pensava que l'amo era l'Ajuntament!

—Jo només escolto La Voz de su Amo!

PUBLI CINEMA
Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 70681
SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12
Localitat única, seient 1 pta.
NOTICIARIS I REPORTATGES
FOX
Documentals, etc.
Demà nou i important programa
Equip sonor, R. C. A. Photophone

La tomba de Briand

París, 3. — Ha estat enterrat per segona vegada (la primera a París i la segona a Còberel) el cadàver del gran pacifista Aristides Briand.

Sembla que els patriotes nacionals i tricolars tenien por que no fos mort de debò.

Al Teatre Nou s'estrenarà aquesta setmana una obra lírica de gènere cubà que es titula *La Virgen morena*.

Si el títol és una al·lusió a la senyoreta Viola Méndez, una de les artistes de la companyia, el donem per ben empleat.

«*Qué pasa en Cádiz?* ha passat del Tivoli al Còmic.

Ha fet bé.

I si del Còmic passés al Cementiri vell, encara faria millor.

La pobra Amèrica del Sud està ben bé de pega. Com si no en tingués prou amb la revolució de Xile, la del Perú i totes les altres i les bromes de mal gust que li gästen els volcans, ara resulta que la senyora Aurea de Sarrà anuncia que vol anar-hi a fer una *tournee*... ;:;artística!!!

!!lástima que l'Adrià Gual no l'acompanyi en el viatge...

Els estralls de la ràbia Cal vacunar tots els gossos i rucs, encara que se'n resenti el nombre de parlamentaris

Les pissarres del popular setmanari dels bombos i platerets, tenien, la nit dels dimarts, fixada aquesta espartana notícia: «Parlamentaris catalans ferits gos foll indocumentat Royo Villanova abandonen saló».

Com pel que s'ha pogut veure es pot deduir, el telegrama venia redactat en clau; cadascú hi donava la interpretació que li plavia, amb evident perjudici de la pura veritat. Calia una interpretació autèntica.

Espondàniament, es formà una comitativa que s'adreçà a les autoritats; però aquestes es tancaren en el més impenetrable dels silencis, que és una cambra molt fosca.

rar, equivocà la dosi, i allò que havia d'ésser un dèbil excitant, enfolli al ja natural agre ca.

El resultat no es féu esperar. Deu hores més tard, els parlamentaris catalans abandonaven el saló de sessions víctimes de les mossades folles del gos Royo.

que al gos Royo li sigui augmentada ràpidament la dosi de cantàrides (encara que es tracti de caps de llumí, és igual) per la boleta de pa, o bé cal vacunar-lo immediatament amb l'anti-ràbia.

El mal fa el seu curs

Però quan la tragèdia adquirí els més terribles i patètics tons, fou al dia següent. Per una part, el malalt, que es trobava en el període de *delirium tremens*; per l'altra, el germà Puig i Ferrer, que es veia a premiats pels seus, i tot era tirar a la cassola del gos Royo, boletes hàbilment dissimulades.

Res més natural, doncs, que quan Puig i Ferrer es sentí mossegat, exclamés: —Burro! —frase que si bé no és gaire parlamentària, en canvi era ajustada, a l'agressió.

Els vampirs capil·lars en plena acció

Ahir, mentre el nostre distingit i apreciat lector P. Miquel d'Esplugues s'entretenia confeccionant un article de fons (1.000 metres sota el nivell del mar), quatre individus d'aspecte ferotge i que responen al nostre fitxer pels noms delicats de «El Agujerito», «Er Monaguillo» i «Tripita» (el que fa quatre no respon perquè és sord com una campana) s'abraonaren barroerament damunt les seves futures barbasses i els hi afeitaren en sec, desapareixent per un dels amplis finestralers que comuniquen amb el jardí del Convent de Pompeia.

Després de la precipitació, les «dalies» locals perderen un paper que, bé caldrà considerar-lo l'interruptor ideal que ha projectat la llum de la veritat damunt aquest ineficace estat de coses. Vegeu-ne el contingut:

- Dià 11 de juliol: P. Miquel d'Esplugues (barbes).
- Dià 14 de juliol: Sr. Maluquer i Viladot (el zero).
- Dià 20 de juliol: Sr. Rossell i Vilà (a la «parisiens»).
- Dià 22 de juliol: Dr. Bellido (a lo *Pepito*).
- Dià 23 de juliol: Marius Aguilard (bigoti a la funerals i pelat al zero).

Senyor governador! Nosaltres també diem: a veure si feu un pensament i retorneu la tranquil·litat a les nostres barbes i a les nostres frondositats capil·lars.

Incomprensible erudició dels homes de «la rambla»

El segon telegrama no menys enrevessat, deia textualment: «Senatores Catalanensis misisset bolam panem cani ab civo abjecto».

I ja no necessitarem més. Acordarem felicitar als companys de l'esmentat periòdic i proposar-lo per model a «la humanitat» i «l'opinió».

Al cap de quaranta vuit hores justes, res no s'ocultava a la nostra peregrina (i tant!) perspicàcia; coneixiem la verídica veritat dels fets.

Antecedents històrics

La minoria catalana, conspirava. Era evident que el gos Royo Villanova entorpia la marxa dels debats de l'Estatut. Calia doncs suprimir-lo.

S'intentava posar en joc l'enginy. Es cercà una bella gosseta patriota, encarregada de retènr-lo durant els dies de la sessió; se'l convidà a donar un mting a Barcelona en una casa de salut qu'isevol; se li oferiren borilles de tagarina del propi ex-rei Don Jaume...

I fou aleshores, davant dels anteriors fracassos, quan es comissionà un diputat català per tal de fer receques en altre sentit. Les cantàrides són una bella potinga: en petita proporció, exciten; en més alta, enfolleixen; en més alta encara, són mortals de necessitat.

L'encarregat de compondre la boia, era el germà Puig i Ferrer, però tal com era d'esper-

Les terribles conseqüències

Aquestes començaren a sentir-se immediatament. Les protestes, ploviem a bots i barrals. Els diputats catalans, no sabent com sortir-se'n, han enviat ja tot de lletres a tots els rucs de la península, disculpant-se.

Per regla general, les protestes venien redactades així: «Sociedad Protectora Animales y Plantas, protesta lamentable vejación, sufrida clase asnal, comparándola locos indocumentados. Firmas: Angelina Pros, Bosch Labrús.» «Protestamos enérgicamente igualdad de trato, que consideramos vejatorio para nuestros entendimientos. Aunós, Galo Ponte, Manchinez Anido, Piqui Pon.»

La fi de Pagliacci

Tal com haurà suposat la fina perspicàcia del lector, els diputats catalans es trobaven en un carreró sense sortida. Cal

Correspondència

- Roseta. — Si, sí... Creu-t'ho!
- Almanzor. — Cada casa és un món, fillet.
- Orto. — Segurament anirà en aquest número.
- Ramsés. — Llástima!... No volem dedicar-li més de tres ratlles.
- Roldan. — Massa llarg. Si ens comprometéssim a tornar els originals espontanis, això seria un galimatús.
- Morat. — Ja heu pensat en l'avicultura?
- C. H. — Bé, gràcies. Sense variacions.
- Beneit. — I com us coneixeu, murri!
- Jo. — L'enganyariem si li diguéssim que ens ha agradat.
- P. Curt. — Id., id.
- Gertnidis A. — Id, id, id, id... id!!
- K. S. A. L. — En dir-vos que el que més ens agrada és el pseudònim, quedarem entesos.
- Llibreg. — Està molt bé.
- Lili. — Es diu Ramon i encara gràcies.

LA BEGUDA DE MODA

PINYA

TROPICAL

Telèf. 18301

VERITABLE SUC DE PINYA AMERICANA

La "season" a Palma

A l'Hotel Victòria, de Palma de Mallorca la ballarina reclusa i la ballarina oriental van trobar una parella desigual d'edat i de fortuna. Els avantatges de l'una i de l'altra eren per part d'ella; ell, en canvi, com pogueren comprovar les ballarines al *solàrium* de l'hotel, tenia uns avantatges físics que no escapaven a l'experta mirada de les ballarines. Però, ai las!, l'intel·lecte del jove atleta no s'elevava a certes altures que han fet rodar el cap a algun catedràtic. El ben proveït minyó aprecià més que la serenitat dels clàssics de Grècia, la barbàrie del Kurdistan.

El fet és que a mitja nit l'Hotel Victòria s'estremí d'interjeccions, clàssiques, si no enlloc més, per les carreteres, i eren foragitats d'una cambra que feia costat a la de la ballarina grega, el jove atleta i la seva *partenaire* oriental. El primer encara pogué refugiar-se prop de la seva altra *partenaire*; però la segona es veié abandonada, per infidel, al carrer.

(I vet aquí per què al sopar de disabte en honor de Josep Llimona, la ballarina reclusa no anava flanquejada de l'oriental, sinó de l'Apelles Mestres, que, amb l'edat que té (i Déu la hi conservi) la pot haver coneguda abans de ballar.)

Amb el batibull, tot l'Hotel Victòria s'assabentà de la doble infidelitat, la d'una ballarina envers l'altra i la de l'atleta envers l'anciana. I el migdia següent, aquesta darrera senyora, trobant-se que la ballarina reclusa no sabia anglès, hagué de dirigir-s'hi en francès. La frase fou lacònica i justa:

—Vraiment, Madame, vous êtes venue au monde pour donner des spectacles.

Ara que són els improvisats els únics que reixen. El que és els altres...

TEATRO NUEVO
Gran Companyia de Teatre Líric Cubà

Operetes, sainets, sarsueles i revistes
El pròxim dijous, dia 14

DEBUT i ESTRENA a Espanya de la millor obra lírica

LA VIRGEN MORENA
Gran conjunt i esplèndida presentació

Noves altes al Partit Radical

El Real Club Republicano de Barcelona, que tant brillantment presideix el senyor Pich, està rebent a cabassos les peticions d'ingrés. Entre la nombrosa correspondència arriba també alguna que altra factura dels industrials que decoraren el Club, les quals són llançades amb el menyspreu que és de suposar al fitxer de manobres monàrquiques.

Entre les personalitats que darrerament han sollicitat ésser admeses al Partit Radical, hi ha el baró de Viver, el comte de Montseny i el duc de Toledo.

No se sap si seran admesos, perquè sembla que algun d'ells compta entre els seus avantpassats algun individu d'antecedents republicans.

LA CASA BASCA (RESTAURANT)

Calamars en la seva tinta
Anyell rosit, Mongetes amb orella i xoriçó, Tripes a la Biscaïna, Pembrois farcits

CUINA BASCA
Passeig Madoz, 3 - Telèf. 12049

OTTOZONO BLENORRAGIA C. Assalt, 10 entresol, 1.^a

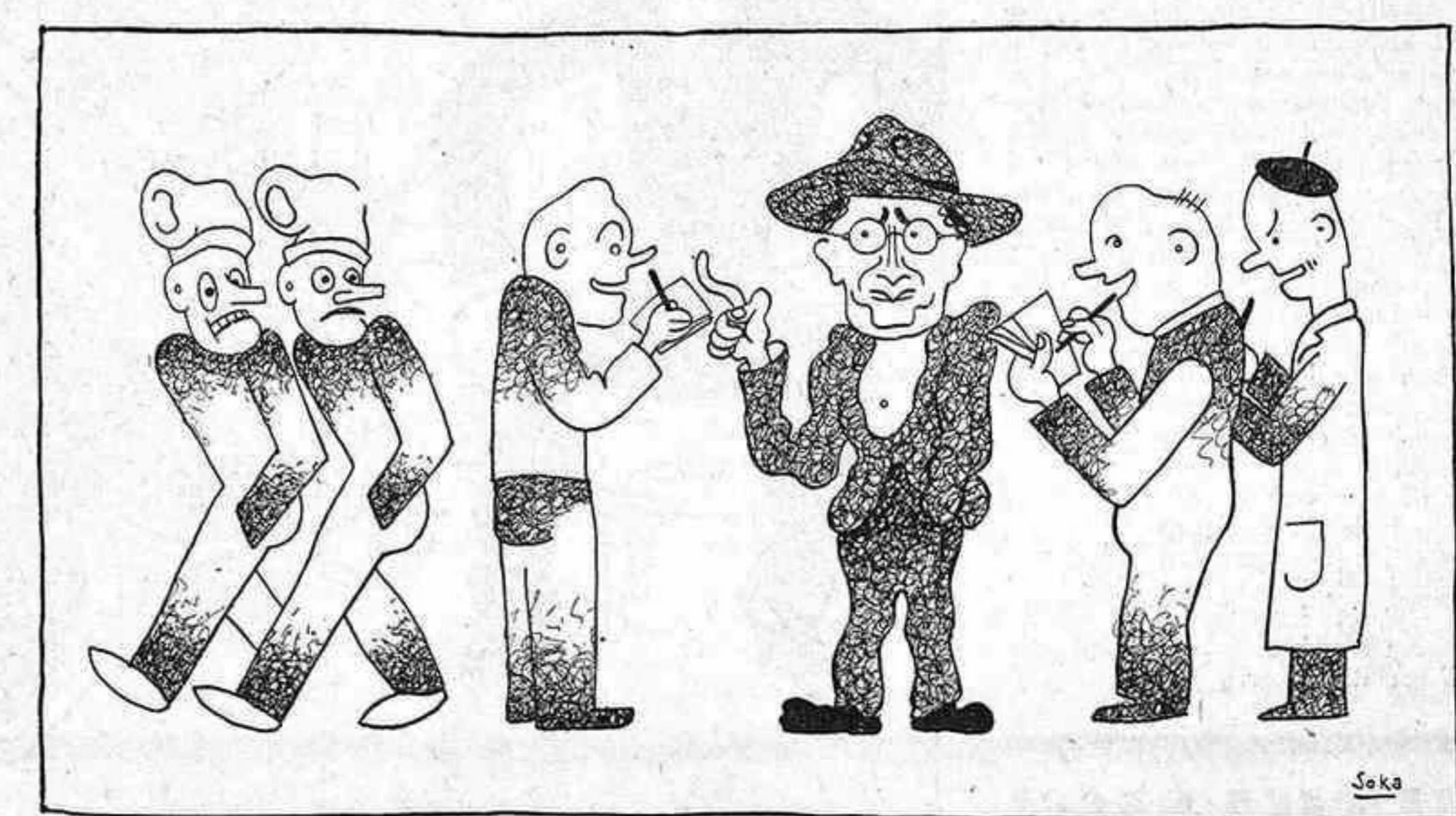
Procurement nou i únic I LES SEVES CONSEQÜÈNCIES De 7 a 9 i hores convingudes a Espanya

CURACIÓ EN DEU SESSIONS

Beveu Orange **CRUSH**

Els prou saben el que és bo

Jutgen amb el paladar. Els pares han de saber que la taronjada CRUSH feta de fruita natural, conté les vitamines de la taronja, recomanades pels metges.

—I el pitjor del cas és que potser tindrà raó!

«La Publicitat» lamenta que Marcel·lí Domingo hagi declarat «que no hem de creure que l'Estatut sigui una reivindicació catalanista».

“Au, companys, enarborem-la!” El pobre rabasser, el pobre rabassaire...

— I per què us la quedeu la collita de l'amo?
— Veurà... Com que la propietat és un robo.

La Reforma Agrària — mentiríem si no ho confesséssim — sempre ha estat objecte de la nostra atenció de persones disretes, i tornàrem a mentir si no declaréssim que llur branca més directa, la rabassa morta (R. I. P.) ens ha apassionat des de la seva naixença fins als seus darrers i agònics badalls.

Fou durant aquells moments indescriptibles que la rabassa pan-teixava com un mosso de corda, quan les seves mans sarmentoses (no faltaria més!) ens engraparen el clatell fent un sanglot que era preludi d'estimables confidències:

—Me'n vaig!... Us deixo!... Companys!...

Amb tot i l'evident pluralitat de la darrera expressió, en Companys va penjar-s'hi al coll, i fent el paper de l'alludit, li va respondre:

—Vés-te'n, rabassa, que el que es queda ja s'ho passa.

La rabassa va fer un darrer sanglot, tractà de parlar, però, només li sortiren aquestes paraules, que els del B. O. C. cuita-cuitaire a recollir amb una safata:

—La terra és del que la treballa, el blat de qui el cull, l'amo és un tifa i això és una vinya, etc., etc.

A les deu de la nit totes les vinyes tenien un cep a la funerària en senyal de dol, i el «Comitè de Rabassaires» es llurava a la tasca amarada de ciutadania de prendre flors de les floristes de la Rambla per a confeccionar-ne adients corones «in memoriam» a la rabassa morta.

(Un camp de blat sense blat. Sota l'ombra d'uns presseguers, un grup de rabassaires fan beguda, dormen i realitzen feines igualment importants. De tant en tant un rabassaire maleix l'amo i deixa anar un significatiu i despòtic «a mi no!», acompanyat d'un gest com de telegrafia Morse. Ens hi acostem i demanem al més exaltat que vulgui respondre'ns unes quantes preguntes. No es fa pregar.)

—Com anem?

—Bé. De primera. La sega clandestina ha donat un resultat excel·lent. I de pas ens hi hem fet un tip de riure.

—Ah sí?—fem nosaltres, per allò de dir aquesta boca és teva.

—Al matí ens amaguem darrera els palls i veureu que quan vénen els amos els fem amb una veu de mascarot: «Escarbat endevina, qui t'ha segat!» I tots fugen treient foc pels queixals i amenaçant-nos amb anar-ho a explicar als de l'Institut de Sant Isidre.

—Mira què tal!...

—La broma grossa, però, la farem ara quan collim els raïms. Com que hi ha amos que volen emportar-se els ceps a la masia, nosaltres els f... d'una altra manera.

(Renega com un oriol.)

—I doncs, què fareu?

—Ens quedarem amb les masies i tot.

—Però, i la guàrdia civil?—férem nosaltres, com aquell que baixa de l'hort.

—Home... veurà... això encara no ens ho han explicat els oradors de Barcelona. Però, vaja, quan estem en dubte...

—Què feu?

—Fem el que ens dona la gana, que, fet i fet, és el que fins ara ens ha donat més bon resultat.

Va tocar l'hora de plegar. Els rabassaires recolliren les paquets de trenta, La Tierra i la cistella de berenar i retornaren al poble tot xiulant el «Pichi».

Al lluny un propietari, escorçat per un mosso d'esquadra, anava fent herba pels conills. També són ganes de provocar!...

Els monàrquics no “assosseguen” La tenebrosa conspiració de dimecres

Dimecres passat, cap al tard, el senyor Farràs, de la Generalitat, s'estava assegut a una cadira de la comandància dels Mossos de l'Esquadra, quan una figura desconeguda (per ell) se li acostà, va posar-se el dit a la boca, signant silenci, i amb l'altra mà li feia senyal que el seguis. El comandant Farràs, de la Generalitat, endevinà tot seguit una aventura; s'assegurà que duia les pistoles; va obrir un calaix i en tregué una pipa que havia estat de Nick Carter, va carregar-la; va descarregar les armes; va mirar, una per una, si no hi mancava cap bala als carregadors; les tornà a carregar i es posà en marxa, marcial i determinat, darrera el desconegut (per ell). Tot plegat havia durat encara no tres segons escassos.

Arribats a la porta del palau de Sant Jordi, el comandant s'aturà un moment; va escriure un paperet i el donà al mosso de guàrdia. Aquest es quadrà, saludà i se'l desà a la pitrera; el comandant i el desconegut (per ell) tiraren endavant, un pas darrera l'altre, cap al carrer de la Llibreteria.

Què deia el paper? ¿Serem in-

discrets si ho revelem abans d'hora als nostres lectors? Ah! Tant se val! La professió de periodista — una de les més transcendents, per cert — és d'ésser indiscret. Revelarem als nostres lectors, doncs, el que deia el paperet enigmàtic:

«Avisau l'Artemi; que estigui preparat.»

L'Artemi? oh Déu! Això vol dir que es preparava un gran conflicte; una guerra civil, o cosa que se li assembla, i que calia treure el Sant Crist gros (laic).

L'Artemi, que s'acabava de llevar i prenia una torrada amb oli i sal, i un got d'aiguardent de Valls, tot va ésser rebre la notícia i fer un bot fins a tocar el sostre. Va obrir un armari de lluna i en va treure una estaca plena de nusos i una ampolla portàtil plena de rom marca «Negrita», veritable Jamaica, acabat de vestir i encaminar-se a la Generalitat.

Mentrestant el comandant i el desconegut (per ell), entraven dins un passadís laberíntic, fosc i pudent. El comandant acariciava la culata de les pistoles, aprofitant

La campanya monàrquica de “La Publicitat”

Amb aquest mateix títol, el nostre fraternal confrare «El Progreso», publica un solt en el qual denuncia els maneigs de «La Publicitat», la qual, com tothom sap, està venuda des de fa temps a la Monarquia.

Portat per la seva cada dia menys dissimulada passió borbònica, l'ex-diari d'Acció Catalana s'ha atrevit a suposar que com que els radicals, al Parlament, són enemics de l'Estatut, potser el radical senyor Giralt dimitirà el seu càrrec de conseller de la Generalitat.

La notícia, a més de tendenciosa, sembla la pèssima informació dels qui l'han donada; és desconèixer la psicologia del partit radical i dels seus partidaris suposar que per una menudència d'interpretació com aquesta d'estar a favor o en contra de l'Estatut (ves quines bromes!) el senyor Giralt ha de dimitir un càrrec. Com es veu que aquesta genteta d'Acció Catalana no n'han tingut mai de càrrecs, per suposar que hom pot abandonar-los així com així! Com si no costessin res d'afagar!

Altrament, mentre la digna figura del senyor Pich i Pon ocupi el lloc d'honor del Partit Radical a Catalunya, els amics de l'Estatut no han de témer res. Pich i Pon, enemic personal d'Alfons XIII, de Primo de Rivera, del general Barrera i de la Propietat Urbana, serà el més ferm defensor de les aspiracions catalanes.

Es capaç d'això i de molt més.

ESTAMPA D'ACTUALITAT

—¿I l'altre que li va dir?
—És que ella era la dona de l'altre...

Aquesta agradable tertúlia fou interrompuda per l'entrada del comandant Farràs, que féu una ràpida irrupció dintre el rotlló dels penyistes.

—De pressa, senyor Governador, cuiti, cuiti!

—Digui! digui!

—Cuiti, cuiti.

—Però digui, digui!

—Cuiti, cuiti, cuiti!

El senyor Moles va llançar un tern, no tan valuós com el de Sant Valeri, però molt més eficaç, ja que el comandant va sortir del seu tartamudeig per respondre:

—Volen assassinar la Generalitat, l'Ajuntament, el Govern civil, la policia, la guàrdia urbana...

—Calli, home! i qui, això?

—Els!

Tranquil·litzat, el senyor Moles digué:

—Si són ells, la cosa no té importància. ¿No vol fer un cafè, Farràs?

—És que ells no són ells, sinó uns altres!

Aquest cop, el sorprès fou el Governador. Es posà seriós i digué:

—Avisin als de Seguretat que treguin les carabines a pendre la fresca. Me'n vaig a explicar-ho a en Casares Quiroga. Vostè, mentrestant, m'explicarà si ha vist alguna cosa; pugi a l'auto amb mi.

Els calabossos de la Prefectura de Policia s'omplien d'un moment a l'altre; arribà que a la porta de l'immoble hi posaren un rètol que deia: «Completo».

Heus aquí l'inventari de les armes trobades:

Dues màquines «Gillette».
Uns tubets amb pasta «Nix».
Dues dotzenes de paraigües i una escombra. (Recordeu que d'una escombra en sortiren set bales.)

Set capells forts.

Un de palla.

Dos biberons.

Un exemplar mutilat de Carmencita o la buena cocinera.

Unes ferradures.

Uns escarpelats.

Imagino-vos el que hauria passat si el complot no s'hagués descobert a temps: pobrets de nosaltres!

orelles esgarriades

Federals

Copiem d'El Diluvio:

CIRCULO REPUBLICANO FEDERAL. — Nuestro buen amigo y consocio de este teatro don Enrique Antó Ferrer ha tenido a bien en crear una Escuela de Declamación Infantil, en el cual hará su presentación mañana, a las nueve y media de la noche, en el local social Centro Republicano Federal, Convenio, letra E, Prosperidad, donde los señores socios, familias y público en general podrán una vez más aguarirse de la incansable labor recreativa y familiar que este Centro sin miras de intereses va exhibiendo al público en satisfacción y buen gusto de todos.

Una aclaració necessària: el Círculo Republicano Federal no està subvencionat per EL BE NEGRE.

La “réclame” no té entranyes.

Justícia Social, el fervent setmanari catòlic, publica de tant en tant, a tota pàgina, el següent anunci:

Trobàrem més natural que l'hagués curat un miracle.

Campanades

Des que s'ha passat a l'extrema esquerra de l'Esquerra, La Campana de Gràcia ha publicat dos números. En el primer, a la portada, publicava, a tota plana, el retrat d'en Macià. El segon, igualment vistent, el cap d'en Gassol.

Per on resulta que més que La Campana de Gràcia sembla la campana de Huesca.

Víctims inocents

Aires de la Conca, el valent setmanari de Montblanc, publica la següent nova:

Dissabte passat, uns empleats municipals, es passaren tota la tarda matant gats i gossos a escopetades.

L'espectacle era d'allò més repugnant.

El dilluns, hi tornaren.

Fet semblant mai havia estat vist, per casos de ràbia que es denunciessin.

En moltes cases hi va haver consternació. Els zicots, de cop s'esperaren, però després seguien els matadors avalotant.

Amb les escopetades, hi va haver petites lesions a persones.

EL BE NEGRE, per un sentiment de solidaritat que els nostres lectors comprendran fàcilment, uneix la seva indignada protesta a la del nostre airejat collega montblanquí.

—¿Què les pareceu?
—Retalli, retalli. A la millor en surt una casaca de ministre...

LA CASA BASCA
Passatge Madoz, 3 - Telèf. 12049
ESPECIALÍSSIMS PLATS
A L'ESTIL BASC
Tots els dies GARRAFA DE DIAMANT

REDACCIÓ: Carrer de Casanova, 212
ADMINISTRACIÓ: Rda. de St. Pere, 3